

متن پرسش

با سلام خدمت استاد ارجمند: به برکت وجود بزرگان خداوند متعال در زندگی من حقیر هیچ چیزی را کم نکرد و نداد اگر از حال دلم بگم واقعا خوب اگر از ترس و خوف و افسردگی ها بگم واقعا شکر خدا در چنبره حکمت انبیا و اولیا و بزرگان اند و به واسطه ولایتشان مستفیضیم. اما یک نکته در ته دلم وجود دارد و آن اینکه آنچه از آینده یا در آینده جهان باید جست برایم معنی محصل نیافته است. واقعا وظیفه تاریخی خود را بجز در خدمت بودن ولی را درک نمی‌کنم گویی هنوز خودبنیادی پنهان و خفته طالب آتش به اختیار بودن است گویی هنوز آنچه را باید شب و روز بدون خوردن الاقلیلی و خفتن الاقلیلی، جست را نمی‌جویم از بعد گذشته و اکنون واقعا خیلی خیلی شاکر و راضی ام واقعا آنچه هست از سرم گویی زیادست، ذوق می‌کنم وقتی به گذشته خیلی خطرناک و گناه آلوده می‌نگرم و به خودم میگم این منم؟ مگر ممکنه؟ و آنجا رحمت را می‌بینم. آنچه سؤال ام هست اینکه برای آینده به شیوه ایی که عرض کردم چه بکنیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همه بحث در توجه به حضوری است که با انقلاب اسلامی پیش آمده و ذیل توجه به حضرت امام و رهبری، راهی گشوده شده که راه مهمی است. در بحث «ما و بیانات رهبر انقلاب در رابطه با بسیج» <https://eitaa.com/matalebevijeh/18135> نکاتی مطرح شد که می‌تواند توجه به آینده‌ای که عبور از ظلمات دوران است را مدّ نظر قرار داد. موفق باشید